

Rodica Cernea

Voi deveni balerină

Este pentru prima dată când vin în capitală, nu sunt speriată, ci doar surprinsă de forfota care mă întâmpină, într-un du-te-vino, oameni, trenuri, bagaje, tramvaie, mașini, trăsurile... mă amețesc, dându-mi senzația că sunt prinsă într-un clește sau în plasa unui păianjen nesătul, din care nu voi reuși să mă desprind.

Nimic mai neadevărat. Urcăm într-un tramvai care ne va duce la internatul unde voi locui atât timp cât voi urma școala aici. Coborâm, mai mergem puțin și ajungem în fața unei clădiri vechi, coșcovită de soare și de ploi, care ne privește cu zeci de ochi întunecați.

Obişnuită cu spațiul liber de acasă, în care natura împletea toate culorile curcubeului, aici totul mi se pare searbăd, fără viață, trist și puțin înspăimântător.

O femeie portar ne întâmpină cu bunăvoință, spunându-i Marinei că voi fi cazată la etajul trei camera 35.

Pe fiecare palier, câte un singur bec și acela chior, luminează fantomatic, creând jocuri de lumini și umbre printre ungherele întunecoase.

Acesta să fie locul unde îmi voi clădi viitorul?

Încerc să-mi ascund dezamăgirea și lacrimile ce mai au puțin și-mi vor tâșni râuri, râuri.

În cameră sunt patru paturi metalice, patru dulapuri, o masă și deasupra fiecărui pat este suspendată câte o etajeră. Asta e toată bogăția în care trupul meu se va desfăta.

Mi se face un dor cumplit de acasă, de cotruța unde dorm în nopțile geroase de iarnă, de masa sub care mă joc împreună cu toate păpușile mele, de copacii din grădina în care stau cocoțată toată ziua, fie că au fructe sau flori, ori doar brațe dezgolite care așteaptă primăvara, de căței, de pisici, găini, vrăbii, grauri, ciori și de turma de copii neobosită de joacă, de mirosul de plămadă al pâinii, de aroma pâinii proaspăt scoasă din cuptor, de mirosul de ciorbă de pește, sau iepure împănat și gătit în cuptor, de copilăria mea pe care am lăsat-o în urmă pentru... pentru ce oare, Doamne, ce mă așteaptă aici, în inima capitalei, ce, Doamne?

Marina îmi scoate din geamantan pijamalele, mă ajută să-mi pregătesc patul, mă acoperă cu pătura, mă sărută pe frunte și-mi spune abia auzit.

- Măine vin să te prezint fetelor, să-ți pun în ordine hainele și să mergem la școală.

Somnul meu e fugar în cele patru zări, nu știu dacă voi putea dormi, sunt prea multe noutățile care au pătruns în scurta mea viață.

Dar Ene nu întârzie, sunt doar un copil copleșit de tot ce-l așteaptă și care, legănat de brațele binefăcătoare ale somnului, pătrunde în lumea viselor cât se poate de repede, lăsând în urmă ziua care-a trecut.

Mă trezește glasul Marinei, care e deja lângă mine, așteptând să las somnul și să dau binețe soarelui care mă privește râzând.

Este o dimineață plină de soare și lumină. A rămas în urmă trecutul cu cenușiul lui. Razele călduțe ale soarelui de primăvară mă mângâie, ademenindu-mă să îmbrățișez ziua care-și deschide ușa în fața mea. Îi trec pragul într-o nouă existență. Sau trezit și celelalte fete, sunt mai mari decât mine, Miruna are unsprezece ani, Paula tot unsprezece și Alexia doisprezece, eu voi fi și aici piticul, fiindcă am doar zece. Doar Paula mi se pare mai distantă, Miruna și Alexia ciripesc precum vrăbiile iarna, mă simt bine cu ele, deja le simt căldura și-mi las sufletul să iasă la lumină.

Pleacă fiecare în drumul ei, numai eu și Marina ne îndreptăm spre sala unde are loc pregătirea fizică, să mă prezinte profesorului care-mi va testa calitățile fizice.

Domnul Valeriu e profesorul care se ocupă cu pregătirea fizică.

Mă examinează din cap până-n picioare și mă pune să fac sfoara, podul, lumânarea, stând pe cap și pe brațe. Nimic mai ușor, doar asta făceam zilnic acasă, în joacă, alerg două ture de sală, îmi ia pulsul și se declară foarte mulțumit.

Îi face ștregărește cu ochiul Marinei, întrebând-o unde m-a găsit, apoi îmi spune că voi veni zilnic de la ora 15 la 17 pentru orele de pregătire fizică, mai puțin duminica.

Părăsim sala de sport și mergem la școala unde voi fi elevă în clasa IV-a B.

Școala e la câțiva pași de căminul unde sunt cazată și este impresionantă.

Are în față un parc plin de copaci și arbuști, unde aroma florilor proaspăt deschise te îmbie să la admiri, gazonul deja prinde viață într-un verde crud, iar aleile cu piatra albă măcinată te îmbie la plimbare.

Asta da, școală, să tot înveți aici!

Învățătoarea seamănă mult cu Marina, e bună și blândă, mă prezintă clasei și fiindcă sunt atât de micuță mă așază în prima bancă. Și aici, ca și la școala de unde vin, învățătoarea e mulțumită și surprinsă de toate câte știu, același interogatoriu, de unde, cum și de ce știu totul.

Aici, spre deosebire de vechea mea clasă, unde eram recunoscută ca lider, sunt privită de sus

fiindcă vin de la țară. Nu știu ei cu cine au de-a face. Voi fi prima, așa cum mi-am promis, cum am fost totdeauna, nu mi-o va lua nimeni înainte.

După ore, am luat masa la cantina din incinta căminului, nu sunt prea încântată că trebuie să mănânc la ore fixe, acasă mâncam doar ce voiam și când voiam, aici...

Ora de balet este o încântare, poate și fiindcă Marina este instructorul meu și o iubesc tare, tare mult.

După ora de pregătire fizică merg în sala de balet, e plină de oglinzi, iar pe jos un parchet oglindă.

Muzica e divină. Pianista, d-na Olga, are mâini de aur. Mângâie clapele pianului care o ascultă docil, scoțând din străfunduri o muzică așa cum numai în rai poate fi auzită. Nu cred că poate fi ceva mai frumos decât muzica ei. Găsești în ea murmurul de izvor, șoapta vântului, chemarea dorului, glasul pruncului nenăscut, zborul pescărușului și, mai presus de toate, vocea Lui Dumnezeu.

Nu poți să nu dansezi decât foarte bine pe o astfel de muzică, nu poți să nu fii lebdă ori vânt, pirat sau prințesă, luptător sau sclav, ori șoaptă de îndrăgostit. Fără o astfel de muzică nu s-ar putea naște baletul. Când Dumnezeu sau oricine altcineva a creat baletul, cred că au ascultat muzica doamnei Olga.

Sunt pur și simplu vrăjită de tot ce mi se întâmplă. Învăț dimineața, apoi pregătire fizică, balet și teme pentru a doua zi. Mi-am dorit să fac așa ceva, am visat asta cred dintotdeauna, dar dorința mea era doar o dorință imaterială, realitatea, tot ce trăiesc acum întrece cu mult visul.

Marina îmi este și mamă și tată și frate și soră, suflet și dans, în trecut, prezent și viitor. Toate astea pe muzica divină de pian a doamnei Olga.

Mult, mult mai târziu, când toate astea vor fi doar simple amintiri și când îndeletnicirea mea avea să fie cu totul alta decât dansul, am scris despre pian și despre muzica lui.

Pianul

e o șoaptă a sufletului meu
care mă îngână mereu,
tot mereu.

Clape de cleștar,
cu sunet de gând primar,
ca visele mele,
amurg printre stele.

Întind mâna spre ele
și simt o mare, o mare durere.

Mă transform într-o șoaptă
de vânturi purtată
printre plete de copile
abandonată.

Cu muzica ta,
ating infinitul
pe care-l strâng în palma mea
și-l voi purta până-n inima ta!

Muzica ta
îmi deschide întreg universul
până ce
o pleoapă de timp
peste tine se-așterne
și mă inundă în tăcere.

Spumă de mare
de clape purtată,
îmi trezește mii de doruri
care-mi sparg oglinda cu valuri.

Îmi aduce-n dar
șoapte
și buze fierbinți de iubire.

Brațele
înmiite liane mă împresoară
și mă înconjoară
până ce din două corpuri
va rămâne doar unul!

Îmi aud sufletul care cântă și se-nchină,
îmi aud visul care te caută prin noapte,
îmi aud gândul la tine pe clape!

Zilele trec una după alta, fără să simt efortul, fără să simt orele de muncă. Și aici se muncește mult, fără odihnă, fără ore de joacă.

Nu știu când a trecut timpul, mai sunt doar două săptămâni și vom avea serbarea de sfârșit de an, dar și primul spectacol la care voi participa. Sunt atât de încântată!

Marina m-a ales ca solistă la spectacol, asta mi-a atras ura, dar și simpatia unora dintre colegile de trupă. Unele se simt nedreptățite că o țăranăcuță

(așa îmi spun pe ascuns și câteodată chiar în față) care dansează doar de un an să fie solista spectacolului, iar ele, care au ani de pregătire, sunt simple dansatoare.

Sunt necăjită puțin, dar și mândră că Marina a avut încredere în mine, n-o voi face de rușine, voi dansa așa cum îmi spune ea adesea la ureche, fii salcia și stuful, papura ta din baltă în bătaia vântului, pe muzica doar de tine auzită...

...o, nu, nu, nu pe muzica mea, ci pe cea a doamnei Olga, mi-a umplut sufletul de ceva ce nu mai Dumnezeu îmi poate dăruia!

A venit și ora spectacolului, pe cât sunt de puternică, pe atât sunt de sensibilă și emotivă, dar forța mea interioară este atât de mare și dorința de a fi pe placul Marinei învinge totul, uit de faptul că la spectacol va asista și prietenul Marinei, Oleg, coregraf la Baletul Operei Naționale, el este cel ce ne-a făcut și coregrafia spectacolului nostru, Dansul ielelor din Giselle.

Pentru ultima dată înainte de ridicarea cortinei Marina-mi șoptește...

- Fii salcie și trestie și fum și șoaptă în adierea vântului și gândul bun din cugetul tău, lasă-te purtată de muzică și totul va fi perfect, vreau să învingi!

Cortina grea de catifea, asemenea unei vișine putrede se ridică, o muzică mirifică se înalță suavă, învăluind ca o trenă trupul sălii de spectacol.

Mă las pradă muzicii și dansez așa cum mi-a spus Marina, respectând cu sfințenie tot ce învățasem la tehnica dansului, dar neuitând o clipă balta, pe care o aveam în suflet.

Sunt în centrul cercului ielelor, într-o rochie până aproape de glezne, transparentă, de culoarea cerului de vară, într-un decor ce imită pădurea în plină noapte! Pe cap am coronița din flori de câmp împletită de mâinile fine ale Marinei, iar în mâna dreaptă un nufăr alb imaculat, a cărui tijă aproape atinge podeaua. Mă las pradă acordurilor muzicii și dansez, dans suav și nebun totodată.

Vraja muzicii și dansul mă prind în mrejele lor, mreje în care suntem prinși cu toții, dansatori și privitori, regizor, coregraf...

Da, un mare triumf, când ultimul acord al muzicii s-a încheiat sala a izbucnit în ropote de aplauze care m-au dezmeticit.

Programul meu luase sfârșit, nu știu nici cum, nici când, fiindcă și eu am fost furată de muzică și dans.

Marina n-a mai rezistat, cu obrajii încinși, pe care șiroiau lacrimi de fericire, m-a luat în brațe, învărtindu-mă nebunește în dansul biruinței.

Învinsesem, era triumful ei prin mine, era

dansul pe care ea nu-l mai putea dansa din cauza unui stupid accident, eu eram trimful ei!

Prin mine, Marina și-a învins soarta și a continuat să danseze.

Eram o învingătoare, aici, departe de casă, de părinți, de prieteni. O primă promisiune respectată, câte aveau să mai urmeze, oare?

Oleg ne-a îmbrățișat și cu ochii umezi i-a soptit Marinei:

- Ești tu în alt trup, nici nu știi cât mă bucur, să vă dea Domnul bucuria să învingeți amândouă, totdeauna!

Eram emoționată și fericită că am fost așa cum și-a dorit ea, o învingătoare.

Tata, cu picioarele tremurând de emoție, nu știa ce să facă, stătuse până atunci pierdut în mulțimea sălii iar acum mă privea, ne privea și nu credea că sunt eu, zgâtia lui de fată care cucerise cândva toți copacii, neînfricată care învingea stihilele noptea în cimitir, băiețoiul se transformase acum într-una dintre iecele care luau mințile celor ce aveau curajul să pătrundă în împărăția lor.

În puținul timp cât am fost *fîica* Marinei, a reușit această miraculoasă transformare, dar fără frumusețea locurilor în care mi-am trăit primii ani din viață și care și-au pus amprenta pe sufletul meu nedestelenit încă, nu cred că ar fi reușit această transformare totală.

Natura mi-a dea frumusețe, vis, sensibilitate, culoare, eram o rocă foarte dură, este drept, dar Marina a început să șlefuiască roca, transformând-o în *diamant*. Era meritul ei că a scos la lumină roca, a șlefuit-o, ca mai apoi să o transforme într-un diamant. Dar până la desăvârșirea diamantului drumul este lung, este nevoie de multă dăruire și muncă, fără ele degeaba talent, degeaba sensibilitate și piatră prețioasă. Ca să transformi piatra în bijuterie e nevoie de muncă, ambiție și sensibilitate.

Știu ce mă așteaptă, m-a pus în temă Marina încă din prima zi, dar sunt hotărâtă să înving pentru ea, pentru tata și pentru mine.

Să nu credeți că doar la balet am fost prima, nuu, cu toată îndârjirea de care eram capabilă am învățat singură, fără nici un ajutor din partea nimă-nui, am studiat, am desenat, am cântat și am avut doar note de 9 și 10.

Așa e, am luat și coroniță, am terminat anul școlar.

Tot Marina a fost cea care m-a însoțit la serbarea de sfârșit de an și care m-a dus mai apoi acasă, în marea vacanță mare.

De astă dată, dumul mi s-a părut foarte lung, nerăbdarea fără margini de a-i vedea pe Tibe-

riu, pe mama și pe toți ceilalți din „gașcă” a făcut ca el să pară nesfârșit.

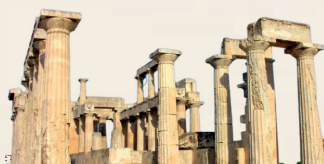
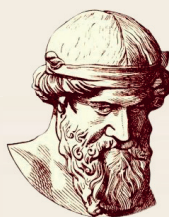
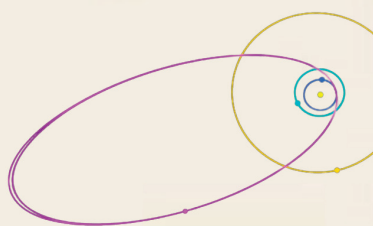
Degeaba frumusețea lanurilor de grâu împodobite de roșul macilor, câmpia acoperită cu floarea soarelui care-și rotea smerită capul după razele soarelui, nu am avut timpul și nici răbdarea să le percep adevărata frumusețe, așa cum o făceam de obicei, eram de astă dată un copil nerăbdător care voia să ajungă mai repede acasă.

După luni de muncă venise și vacanța bine meritată. Mă așteptau balta, copacii, prietenii, chiar și cimitirul.

Poezie

BLIND MAN'S-BUFF (Baba Oarba)

Pulsând rugi
în inima nopții,
înaitez pipăindu-mi
cuvintele.
Fur de la tine o literă,
de la ea o silabă
și uite așa,
încropesc o poezie.
Muza îmi surpă creația,
după multe căutări
în bezna talentului.
Ochiul meu
animal de pradă își caută
și el menirea,
stărnind oceanul,
care mă lovește ritmic
în timpane!
Îi cade nopții cortina,
doar ca Tempel-Tuttle
să mă îmbrace în Leonidele ei,
pistrui licăriți
pe fața destinului.
- Viață!
Ascunde-mi simțirea lurianică,
să nu mă dezamăgească vreodată
și înverzește-mă-n istoria țărânei.
Stiu!
Mi-am răscumpărat cu moartea
acele nopți de căutări,
când totu-i somn,
doar eu sunt ziua

și durere
și inimă...
și mai ce, Doamne?
...și mai ce?
Știu!
Sunt frământarea
din contracția copacului,
care nu-și mai poate înăbuși
hohotul pădurii,
într-un tablou abia început!
Udă-mă cu speranța-n foșnet
de aureole inconsistente,
în jurul cuvintelor poeziei!
Dacă aș înceta
să văd,
să aud,
mi-ai croi norii
pe măsura visului,
ca Platon
să-și uite dialogurile?
Ori m-ai vinde în Egina,
că nu-mi mai suportă prezența!
Cer și pământ,
materiale consistente
de Facere a Lumii,
le voi îngropa sistematic,
pentru a afla secretul
Învierii din Morți,
geologic redescoperit
în dimineața vrerii mele.